

птици. . . Но тя си имала вече и едно красиво мъжко дѣтенце, което викала Царевчо. . .

Мило и драго ѝ бѣше да гледа Царевчо, какъ милва овена или се радва и играе съ пѣстритѣ патици. . .

Единъ день, току що била окъпала Царевича съ роса и го изтрила съ русата си коса, ето насрѣща видѣла човѣкъ. . .

— Татко ти иде, мама, казала тя на дѣтето си и радостни сълзи закапали отъ хубавитѣ ѝ очи. . .

— Ти не си вече царь, ти си сега съ добро сърце, имашъ човѣщина, ти си мой другаръ за винаги! . . . — рекла Водната Богиня и прѣгърнала своя мъжъ. . .

Скоро тѣ се прѣселили въ



друго царство въ единъ голѣмъ градъ. Царскиятъ синъ отворилъ дюгенъ и съ трудътъ си, като шиелъ, печелилъ и хранѣлъ сѣмейството си. Водната Богиня била щастлива. Тя помагала на мъжа си, работила въ къщи, уредила къщата си и възпитавала дѣтенцето си. . .